

Kadi Kaurstam

(3)

pärskeitä 2.64

SÄTU UUDESTISYNTYMISESTÄ

Oli kerran kaksi koulua. Molemmat olivat suuria ja maineikkaita. Oikeita mallikouluja. Oppilaat olivat reippaita poikia ja nuorukaisia, jotka kaikki olivat valmiita innolla tekemään osuutensa koulun puolesta. Urheilijat urheilivat, kynäniekat kirjoittivat, musiikkantit soittivat. Kukin teki parhaansa oman harrastuksensa parissa kehittyäkseen ja kilvoittelakseen reilusti sen toisen koulun poikien kanssa - muista kun ei juuri ollut vastusta. Kun henki oli näin erinomainen, sujui opiskelukin hyvin. Oppilaista tuli monipuolisesti sivistyneitä ja myönteisen elämäntätsumuksen omaavia miehiä. He olivat oikeutetusti ylpeitä koulustaan.

Sitten alkoivat toisen koulun oppilaat veitostua. Aluksi hitaasti ja miltei huomaamatta, sitten yhä kiihtyvällä vauhdilla. Enää ei voitettu urheilukilpailuissa, kulttuurikilpailuista jäätin kokonaan pois, teinikunnan kerhot lopettivat toimintansa. Se toinen vanha ja maineikas koulu meni ratkaisevasti edelle varsinkin henkisten harrastusten alalla. Uudet ennen tuntemattomat koulut alkoivat pyrkiä rinnalle ja ohi. Opiskelutulosetkin heikkenivät. Lopulta pystyttiin vanhaa kunniaa puolustamaan vain muutamassa urheilulajissa.

Löytyi sentään vielä päteviä miehiä, jotka halusivat kohottaa koulun rappiötilasta. Sanoivat: "On luotava Ressun hengen renesanssi." Asiaan innostuttiin, renessanssi päätettiin luoda, teinikunta piristyi, uusia kerhoja perustettiin. Mutta - innostus ei kestänyt. Kerhot lopahtivat, kirjoituksen taitavat eivät enää viitsineet tarttua kynään, vajottiin takaisin veittouteen.

Kuinka on, hyvät ressut. Toteutetaanko Ressun hengen uudestisyntyminen, parannetaanko hengenahdistus? Ressua ei tahdo vielääkään erottaa Apollosta, Hykkylästä ynnä muusta pikkukoulumassasta.

Tapio Saarela

toimitus:
 päätoimittaja
 vastaava toimittaja
 toimittajat
 taitto
 levikkipääliikkö

Lehtori Timo Tenhola
 Tapio Saarela
 Risto Heiskanen
 Timo Tanner
 Olavi Lipponen
 Antero Ruutuvaara

Elokuvaohjaajan osa on jo kauan kiehtonut minua. Kateus valtaa mieleni ajatellessani, kuinka ohjaaja saa elokuvissaan rakentaa elämää oman näkemyksensä mukaisesti. Tosin vain selluloidinauhalle, jonka esittäminen kestää parisen tuntia, mutta saa kuitenkin. Ei silti, en minä kahden tunnin elokuvaa kuvittelle pystyväni tekemään, niin syvälle suuruudenhulluuden syntiin en toki ole langennut. Minulle riittäisi viisitoista minuuttia. Olen kuitenkin köyhä mies, enkä usko kenenkään suostuvan rahoittamaan yritystäni. Mutta voisin aina kertoa, millainen pieneni elokuvani olisi.

SURULLISEN HAHMON RITARI

Kahvilassa - sellaisessa kahvilassa, jossa on valkoiset pöytäliinat ja tarjoilu pöytiin - istuu mies. Pöydällä hänen edessään on tyhjä kahvikuppi ja lautanen, jolla on murusia. Mies lukee kookasta sanomalehteä, joten hänestä voi nähdä vain huomattavan tumma- karvaiset sormien ja kämmenten selkämäykset.

Toinen mies astuu sisään ja suuntaa epäoimattä kulkunsa kohti lehdenlukijanpöytää, vaikka kahvilassa on vain muutama asiakas. Tulokas on hyvin pitkä, ilman kenkiä 197 cm, ja hyvin surullisen näköinen. Nyt hän on päässyt päämääräänsä ja istuu muutta mutkitta vastapäätä ensimmäistä miestä. Sitten hän avaa suunsa ja päästää kuuluville hyvin matalan äänen. Se tuo mieleen holvatus kellarikäytävän.

- Terve.

Lehti laskeutuu ja paljastaa pyöreät kasvot, jotka ensimmäingistä selviytyään kaartuvat leppoisaan hymyyn.

- Kas, sinäkö se olet. Terve, terve.

Tarjoilija tulee. Pitkä mies tilaa pienen kahvin ja voipullan. Sitten hän kääntyy takaisin toverinsa puoleen.

- Täällä sinä vain käyt yhä edelleen.

- Mitäpä tässä paikkaa muuttelemaan. Tämä on lähinnä toimitusta. Oletko sinä nyt, tuota... kokonaan terve?
- Niin ne väittävät.
- Vastaus tulee murahtamalla.
- Tarjoilija tuo kahvin ja voipullan. Pitkä mies sekoittaa kahviin ja näyttää entistä synkemmältä. Miesten istuussakin voi helposti havaita, että heidän pituuseronsa on suuri. Pienempi on vain 164 cm pitkä. Kellarinholviäni törähtää taas matalana.
- Aloitan tänään työt.
- Tuletko vanhaan hommaasi?
- Tulen, uutistoimittajaksi. Kävin juuri juttelemassa toimitussihteerin kanssa. Puoli yhdeltä tulee Seutulaan jonkin kansandemokratian ulkoministeri. Aijasta pitää saada juttu ja pari kuvaa. Sinä saat lähteä mukaan.
- Puoli yhdeltä? Tässä tulee kiire.
- Mene vain hakemaan kameraasi. Juon kahvini ja odotan sinua autossa.
- Pieni mies lähtee. Hän on pyylevä, ja hänen liikumisensa on selittämättömällä tavalla lähellä pallon pyörimistä. Pitkä mies lähtee pian hänen jälkeensä.
- Miehet ehtivät yhtäkaaa ruman, harmaan auton luo.
- Pitkä mies kaivaa taskutaan avaimet ja kömpii ohjaajan paikalle. Sisään ahtautuessaan hän muistuttaa elävästi hämähäkkiä. Valokuvaaajan olkapäällä on kalliin ja tehokkaan näköinen kamera.
- Ajetaan kaupungin halki. Pyylevä valokuvaaja lörröttelee ja hekottaa omille jutuilleen toimittajan murahdeillessa yrmeänä yksi- tai kaksitavuisia vastauksia. Lähestytään keskikaupunkia. Kaduilla vallitsee aamiais-tunnin tungos. Vilkkaan risteyksen ohjauspöytä viittoilee liikennekonstaapeli. Toimittajan ilme kiristyy, kun hän näkee poliisin. Hän nojautuu taaksepäin ja painaa kaasupoljinta hampaat irvessä. Valokuvaaja vilkaisee toveriaan, ymmärtää tilanteen ja pelästyy.
- Se on poliisi! Kuuletko, poliisi! Ei tuulimylly, senkin hullu! Jarruta!

Rysähdys. Hiljaisuus. Miehet kömpivät vahingoittu-
mattomina autosta. Kalvennut konstaapeli kapuaa alas
pöntöstään.

- Johan nyt on helvetti! Ja keskellä kirkasta päivää.
- Onko teillä misään sanottavaa puolustukseksenne?
- Luulin teitä ydinohjuksiksi. Olen tavattoman paholl-
lan! En ymmärrä, kuinka saatoin unohtaa, ettei
ohjuksella ole heiluteltavia siipiä.
- Teidän täytyy tulla verikokeeseen. Ajokortti ja
rekisteriote.

Pitkä toimittaja vilkaisee ympärille kerääntyneitä
väkijoukkoa ja ponkaisee yhtäkkiä liikkeelle kuin pika-
juoksi. Hän painelee kevyellä tyylillä kohti lähintä
kadunkulmaa ja katoaa sen taakse.

- Seis, pysähtykää!
- Ei taida kannattaa, herra konstaapeli.
- Pieni valokuvaaja alkaa toipua kameran särkymisen
aiheuttamasta järkytyksestä ja jopa hymyilee. Mutta
hyvin vienosti, ettei suuttu poliisia.
- Voin selittää kaiken. Tuo mies, toimittaja Torkkila,
ei ollut humalassa vaan hullu. Lisäksi hän valehteli.
Ei hän suinkaan luullut teitä ohjuksiksi, vaan yksin-
kertaaisesti tuulimyllyksi. Hän kuvittelee olevansa Don
Quijote. Huomasimme sen pari vuotta sitten, kun hän
alkoi nimittää minua Sancho Panzaksi. Saimme hänet
hoitoon, ennenkuin hän ehti vahingoittaa ketään. Tä-
näin hän ilmestyi luokseni ja väitti olevansa täysin
parantunut. Hän oli varmaan karannut sairaalasta.
- Jahah.

Pollisimies haroo kummastuneena niskavillojaan,
kumartuu sitten sisään vaurioituneeseen autoon ja
löytää kojelaudan lokeroista rekisteriotteen. Hän panee
sen taskuunsa.

- Viitsittekö tulla tuonne vieraiselle kamarille anta-
maan vähän lisätietoja? Tarvitsemme apuanne.
- Poliisiasemalle päästyä valokuvaaja rientää puheli-
meen. Hän soittaa mielisairaalaan.
- Niin, herra yllääkäri, toimittaja Torkkila väitti
päässeensä sairaalasta täysin terveenä, mutta...
Mitä, minäkö muka humalassa, mitä tarkoitatte?
Pienen miehen kasvoille leviää tyrmistys.

- Niinkö, kiitoksia.
- Liikennekonstaapeli näyttää valokuvaajalle kiihtyneenä
onnettomuusautosta löytämänsä rekisteriotetta.
- Oletteko kuullut Rocinante-merkkisestä autosta? Ja
tiedättekö, mitä kieltä tämä on?
- Näyttäkäähän... Tämä selittää kaiken. Minä ereh-
dyn. Toimittaja Torkkila on ollut sairaalassa koko
ajan. Tämä on kirjoitettu espanjaksi. Autoa ohjannut
mies oli oikea Don Quijote. Kirjallisuuden mieli-
kuvitusolento, jota ei ole olemassa.
- Hei mies, älkää menkö! Sanokaa nimenne ja osoit-
teenne.

- Nimeni on Sancho Panza. Ei minuakaan ole ole-
massa.

Herra Panza puhkeaa hyväntahtoiseen nauruun ja
poistuu, ennenkuin ällistyneet poliisit ehtivät tehdä
mitään.

Päivystävä konstaapeli tilaa parhailaan hinausautoa
noutamaan mielikuvitusauto Rocinantea.

Ettäkö kuka lopulta oli hullu ja kuka viisas? Mistä
minä tietäisin. Olin elokuvaohjaaja vain mielikuvituk-
sessani. Joten ei minua elokuvaohjaajana ole lainkaan
olemassa.

Kalle Oksala

emme elä ainoastaan filosofiasta

Soichiro Honda sanoo: "Keksintö on pääoman perusta."
Pääoma on taas meidän kaiken toimintamme: yhteiskuntamme, kulttuurimme, olemassaolomme perusedellytys. Emme voi enää palata luontoon. Emme voi mennä pasifisti Linkolan tavoin metsään ja ongelle. Yhteiskuntamme on siihen liian kehittynyt.

Pärskeiden viime numerossa oli sekava, lehden tasoa alentava kirjoitus "taloudellisesta ajattelutavasta". Kirjoittaja sekoittaa kautta linjan taloudellisen ajattelutavan ja materialististen arvojen palvonnan. Edellinen on puhtaasti kvalitatiivinen, henkiseen perusrakenteeseen kuuluva, yksinomaan positiivinen ominaisuus. Jälkimmäinen taas vähemmän hyväksyttävä kvantitatiivinen, länsimaisen talousrakenteemme mukaan tuoma lieveilmiö.

Partanen, filosofian ja kirjallisuuden harrastajana muistanet varmaan Vergiliuksen ja Horatiuksen. Näiden nimien loisto on ollut 2000 vuotta himmentymätön. Heidän arvokkaasta kirjallisesta työstään saamme kuitenkin suuressa määrin kiittää etruskilaista ritaria Caius Cilnius Maecenasta, maailmanhistorian ensimmäistä mesenaattia.

Tiede ja taide ovat riippuvaisia pääomasta, lahjoittajista, rahasta. Kulttuurielämämme on korkeimmallaan taloudellisten korkeasuhdanteiden aikana. Tiedettä ei enää tehdä yksinomaan palavalla innolla, sitä tehdään rahalla.

Partanen kirjoittaa: *"Tämä taloudellinen ajattelutapa alkaa tunkeutua ihmisten mieltäin noin viidentoista vuoden iässä ja on kymmenen vuoden kuluttua enää täysin myrkyttää hänen sielunsa. Potkukeuksia kyllä on. Nerot ovat kautta elämänsä lapsenomaisia, infantilisitä; he ovat välittyneet taloudelliselta ajattelutavalta, joka tekee melkein jokaisesta aikuisesta tusinaihminen."*

Taloudellinen ajattelutapa ei tunkeudu kenenkään mieleen, ei viidentoista vuoden eikä missään muusakaan iässä. Se kuuluu oleellisenä tekijänä meidän henkisiin perusviettyksimme ja on täysin rinnastettavissa uskonnollisuuden, esteettisyyden ja eettillisyyden perusviettyksiin. Toisilla se ilmenee heikompana, toisilla voimakkaampana.

ON aivan väärin sanoa nerojen olevan kautta elämänsä lapsenomaisia. Epäilemättä Einstein vaikutti erittäin infantiliiltilta juostessaan kadulla alushousuissaan. On kuitenkin toisenlaisia neroja. Carlo Abarth, Colin Chapman ja ennen kaikkea Soichiro Honda, mies jonka rinnalla Kant ja Russel ovat vain vaatimattomia näper-teljiöitä. Kaikille heille on ominaista ilmiömäinen ta-loudellisuus. Sanoisin, että raha on heidän toinen suuri välineensä luodessaan ihmiskunnalle yhä parempia teknillisiä laitteita.

Taloudellinen ajattelutapa ei tee aikuisesta tusinaih-mistä. Se päinvastoin erottaa jyvät akanoista. Tiheällä seullallaan se valitsee miehet, jotka luovat teollisuus-temme ja ulkomaankaupamme, pitävät ne pystyssä ja valmistavat kansallemme sen hyvinvoinnin. Tusina-ihmisiä ovat ne, jotka harmaassa arjessa ahertavat ymmärtämättä mitään huikaisevista arvoista, sellai-sista kuin raha ja varallisuus.

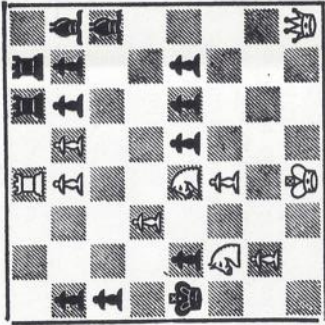
Kirjoittaja on todella omituisen ajatusrakennelmansa tuloksena laukaissut meille uuden työn määritelmän: *"Käsumustyötä on se, mikä tyydyttää ihmisen syvään-kisiä tarpeita. Tämä on minusta ainoa kumollinen työn määritelmä. Se tosin on hiukan omitainen, koska sen mukaan rakaastamini on työttö. Mutta kaikki suuret ajatukset ovat omituisia."*

Työtä on se toiminta, jonka suoman palkan nojalla voimme viettää jäljelle jäävät kuusitoista tuntia vuo-rokaudestamme. Toiminta, joka mahdollistaa meille auton ja asunnon, harrastukset ja opinnot; koko inhi-millisen elämämme. Työ on valitettavasti raskasta. Se ei ole mitään humalassa oloa eikä rakastelua. Ne ovat harrastuksia. Monet ihmiset ovat Partasen oh-jeiden mukaan jättäneet sikseen kaiken huolen huomi-sesta ja tehneet vain sitä, mikä heitä huvittaa. Yleen-sä he ovat kuolleen kumolleen käännetyin veneen alle vierellään puolillaan oleva pullo pulttuuria.

Olet oikeassa Partanen: Ei ole aina hauskaa opiskella ylioppilastutkintoa varten silloin, kun voisi ajaa öisiä pikataipaleita ja antaa pellin laulaa. Meidän on otet-tava koulunkäynti työtä. Työn merkitys on tehdä har-rastuksemme mahdolliseksi.

En halua tällä kirjoituksellani väittää, että raha on ainoa ja ehdoton elämänarvo. En halua korottaa sitä liioin epäjumalan jalustalle. Haluan painottaa sen mer-kitystä kaiken toimintamme lähtökohtana ja ehtona. Lisäksi haluan huomauttaa, että

EMME ELÄ AINOASTAAN FILOSOFIASTA.

ressun menestyslaji

Joka lauantai iltapäivänä on 5. c luokassa koolla joukko erään pelin ystäviä. He viettävät neljä tuntia syventyneinä abstraktiseen taisteluun shakkipelin merkittävänä ja mielenkiintoisessa kaksilottisessa maailmassa. Heidän pelivahvuutensa vaihtelee aivan vasta-alkajista ns. luokkapelaajiin ja heidän harrastustapansa pikapelistä tehtävien analysointiin.

Huolimatta pienestä lukumäärästään - 10-20 pelaajaa - Ressun shakkikerholaiset ovat saavuttaneet melkoista kilpailumenestystä. Helsingin koulujen vuoden -64 joukkuecupin voitonmerkkeinä on koulun palkintokaapissa shakkilautaa esittävä kiertopalkinto ja lasimaljakko. Lisäksi koulumme joukkue sijoittui toiseksi kevään pikapelikilpailussa, jonka voitti viime vuoden cupmestari Maunulan yhteiskoulu.

Joukkuecupiin osallistui 16 koulua, ja sijoituskilpailut mukaan luettuna jokainen joukkue pelasi neljä ottelua, kaksi parasta lisäksi uusinnan mestaruudesta.

Ressu kohtasi heti ensimmäisellä kierroksella Maunulan yhteiskoulun. Neljän tunnin kovan kamppailun jälkeen oli vasta kaksi peliä kuudesta päättynyt,

molemmat omiemme voittoon. Kolmen tärkeimmän pelin keskeytysasemat vaikuttivat, kuitenkin meikäläisille kovin epäedullisilta. Tutkittuaan niitä kolme päivää onnistuivat pelajamme kuitenkin kääntämään kaksi niistä tasapeleiksi ja voittamaan neljännen keskeytyneen pelin, mikä merkitsi koulumme voittoa 4-2. Tämä ottelu jäikin sitten koko turneen tiukkimaksi.

Toisella kierroksella voittiin Oulunkylä helpommin laisesti 5 1/2-1/2, ja kolmannella jo kovempi HUYK onnekkaisesti 5-1. Sitten oli jo edessä loppuottelu Nya svenska läroverketiä vastaan. Tässä ratkaisuoittelussa Ressu hankkiutui johtoon, ja tilanne näytti jo selvältä, kunnes parin pelajamme pahat virheet autoivat Lärkania tasoitamaan 3-3:een. Viikkoa myöhemmin pelattiin uisinta, ja siinä ressujen voitontahto johti mestaruuteen luvuin 4-2. Toiseksi tuli tietysti Lärkan ja kolmanneksi Norssi. Moraalinen kakkonen Maunula voitti ylivoimaisesti sijoituskilpailun ja sijoittui siten 9:nneksi.

Koulumme joukkueessa pelasivat: Matti Savolainen 5c (täydet 5 pistettä, kilpailun paras tulos), Seppo Askainen 8b (2 1/2 pistettä), Heikki Sara 7a (4 pistettä, paras nelospelaaja), Harri Savolainen 7c (2 1/2 pistettä), Esko Minkkinen 7c (4 pistettä) ja Kari Lundén 7c (3 1/2 pistettä).

Pikapelijoukkueeseen sijoituivat H. ja M. Savolainen sekä S. Asikainen. Paitsi kyseisten pelaajien taitoa tämä osoittaa myös, että shakin jalo taito on Ressumme toistaiseksi kovin harvojen omaisuutta. Epäkohta on kuitenkin helposti poistettavissa, onhan meillä säännöllisesti toimiiva kerho. Tulkaa katsomaan - jääkää pelaamaan. Shakitaito tarjoaa omistajalleen loputtomasti huvia. Parin vuoden kuluttua voitte siittä paitsi päästä edustusjoukkueeseen.

Kari Lundén

Vuonna 1950 mestaruuden voittanut RESSUN joukkue haastoi tämän vuoden mestarit shakkioitteluun, joka pelattiin helatorstaina. Kuva ottelusta jonka entiset ressut voittivat ylivoimaisesti 5 - 0

Jyrsä:
ei kai kukaan teistä joutunut viettämään osaa lomasta
valmonsä entisessä kodissa.
kommunistien manifesti: kaikkien maiden polkupyöräilijät ajakaa yhteen.

haulikkoja:

en mä rupee näit johtoja selvittelemään, vai tapah-
tuuks suomen tunnilla, että sanat menee solmuun ja
opettajan täytyy sitten purkaa niitä?

se on nähkääs sitä sivistystä, mikä jää jäljelle kun
kaikki on unohdettu.

kas, meni vähän sekaisin, mutta menehän historia-
kin sekaisin, kun kukkulat sortuu.

kaikkeen sitä tottuu: jos mä kävelen tossa kadulla, ja
mun pitäis katsoa taakse niin mä rupeen heti etsiin
tosta edestä peruutuspeiliä.

lehmä on sellainen eläin, kun lyö nuijalla päähän niin
saa lihaa.

valitettavasti Ressulla ei ole hevosvoimamallia, mutta
onhan meillä juottoallas valmiina.

oppilas: mitä tapahtuu, jos noihin koskee?

haulikko: siitä saa kuolettavan sähköiskun ja kaksi
tuntia istumista.

lasse: kuka täällä on se bassobaritoni.... (simojoki
nousee) sinä olet se bassobaritoni. Harjoittele pari
skaalaa ylempää, niin olet tenori.

porkkana: (rihma)

....ja niin meni hyvät humalat hukkaan.

meillähän on vaikka kuinka paljon täällä Ressussa
näitä fossiileja.

cyccus callus:

mutta mäenpää se vihoviimeinen on, syö pärskeitä ja
lukee eväitä yhtäikaa.

PIIRROKSET I. RUSANEN

pekkeri: no, pojat, nopeasti pois luokasta.

pojat: joo, joo, mut kun meill on vähän pälli toi ruotsin maikka....

pekkeri: no kyllä minä sen tiedän, mutta kiireesti nyt ulos kuitenkin.

oppilas: en ole laskenut eillisen laturetken vuoksi.

alli-täti: ei se ole mikään syy, hiihtopäivähän oli virkistymistilaisuus.

lyyli:

minä näen, minulla on röntgensilmät.

eina:

perttula, otaako sinä omalletunnollesi koko ympäristösi neloset?

minä en koskaan kirjoittaisi tällaista, vaikka nyt kirjoitankin.

istu alas, Alkio, ethän sinä mitään tiedä. Näkeehän sen jo nenästä, jos joku ei mitään osaa.

antsu rantsu:

on tietysti ihmisiä, jotka pyrkivät vetoamaan johonkin Jumalaan estämään hyviä asioita.

paavi levitti jo huhua, että Fredrik II olisi kuollut ristiretkellään, mutta pian Fredrik tuli osoittamaan nämä huhut huomattavasti liioitelluiksi.

mutta kyllä täytyy sanoa, että te syntisen huonosti osaatte.

sodassa tarvitaan kolme asiaa 1. rahaa 2. rahaa 3. rahaa.

Kari Tapiola

PIENILLE KOIRILLE
Matt. 25:21

Ei enää kaulapantaa,
ei kopia, ei ruoskaa,
nyt pitkin taivaanrantaa
te koirat pienet juskaa.
On taivaan lyhtyilyväät
ja tuoksut sadat kummat.
Te terrierit ylväät,
te vaaleat ja tummat,
on vetä, luuta, ihaa,
on lepoa, ei työtä.
Ei pelkoa, ei vihaa,
ei kylmää koiranyötä.
Ei enää kaulapantaa,
ei julmaa nahkaruoskaa,
vain pitkin taivaanrantaa
te, koirat vapaat, juskaa;

ME ISTUMME

Me istumme kahden hiljaa
kirkkomölliä
suvisunnuntaina.

Aikaisin, sillä lokkari nukkuu vielä,
nukkuvat kellot ja kirkkokin.

Nyt juuri on tumma tahti.

Hetken päästä saapuu kirkkokanasa:

paksu rosvori valmoinen,

kauppiat,

maailan omistaja,

rennit, piirat,

torpparit käretyllään...

Silloin on tumma polissa.

CANZIONETTA

(Kiitos ja anteeksipyyntö
eräälle työlle - -)

Ruuhot taipuvat
iltaan hiljalleen.
Auringonlaskujen rauha
otsallasi...
pieni on maailma.

Hetket haipuvat

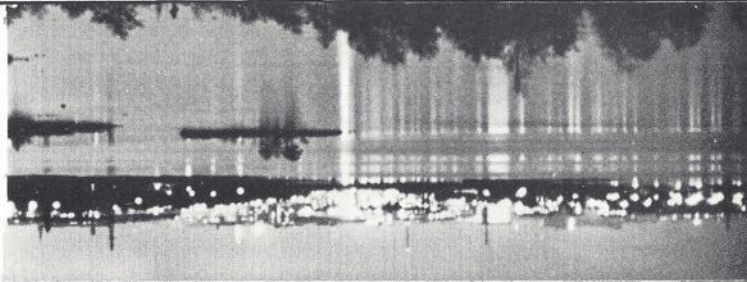
elliseen - - -

muistojen kimmeltävä nauha

vähikkyy takanasi...

kausa jää maailma.

Sylin suljin
 tyttösen.
 Luokse kuljin
 niittyjen
 vihreiden.
 Iita haipui
 kohti yötä.
 Tyttö taipui
 illan myötä
 (kevään työtä).
 Aamu nousi.
 Järvelle
 mies sousti,
 yksinään,
 käsissään
 rakot, arvet
 nuoruutensa.

Jos nainen ei saa sinua tuntemaan itsensä samalla
 kertaa sekä varmaksi että epävarmaksi, niin ystäväni
 - ei kannata.

On helppo rakastaa naista kaukaa ja ajatuksissaan,
 mutta alttuisesti viereessä olevan naisen rakastaminen
 kysyy luonnetta - tai rakkautta.

Voiko olla mitään tylistätyttävämpää kuin alttuinen
 varmuus?

Miksi me emme anna Jumalan nauraa?

Jos juon ehtoolliseni kulttipikarista kirkossa tai läh-
 teestä, metsässä, mitä eroa sillä on: sillä eikä
 lähteen vesi ole lähempänäkin Kristuksen verta kuin
 kirkossa tarjottu ehtoollisviini?

Absoluuttinen yksinäisyys ei ole konkreettinen olo-
 tila, se on jokaisessa yksilössä primäärisenä oleva
 henkinen tekijä, voimavara, jonka ansiota on, että
 hän todellakin on elävä yksilo.

hajamietteitä taiteesta

Katsellessani niin sanottua taidetta näillä pohjoisilla leveysasteillamme minusta tuntuu, että oikeastaan puuttuu vain yksi asia: kohtuullisuus. Puntari heilauttaa liian helposti suuntaan tai toiseen. Joko taiteemme on hillittömän pop-sävyistä, jolloin esim. maalaukset esittävät Teräsmiestä tai Kippari-Kallea viitteentoista osaan paloteltuina, tai sitten siitä nautitaan vain "vii-ran puolesta" jäykkäkauluksissa frakeissa ja uusissa iltaleningeissa kuten on laita sävel- ja teatteritaiteen. Nämä ovat kuitenkin vain taiteen loiskiehuntaa, sen lisäilmiöitä, jotka merkitsevät tuskin mitään itse taiteelle, mutta jotka määräävät suhtautumisen siihen, joten niiden merkitys ei suinkaan jää vähäiseksi.

Taide kuuluu olennaisena osana elämään, se on muodostunut elämästä ja sitä voi kutsua erääksi jalostuneeksi elämän muodoksi. Taideintoilijat haluavat mielellään johtaa taiteen jumaluudesta; tähän on vaikea sanoa vastaanakaan, sillä jokainen luo oman uskonnonsa ja jumaluutensa, ja näinollen taiteilijan taide

muodostuu helposti hänen uskonnokseen. Yhtä asiaa ei kuitenkaan voida kiistää: taide on lähtöisin ihmisestä itsestään, perusolemukseltaan se on subjektiivista ja esteettisten lonkeroitteensa kautta se tuo eettillisyytensä takaisin ihmiseen.

Taiteen teho on siinä, että se vangitsee nykyhetkestä ajattomuuden, kuten taiteen ystävät jo ammoikin ovat väittäneet. Tämän ajattomuuden täytyy kuitenkin päästä palautumaan takaisin ihmiseen, ja tämä on mahdollonta, mikäli mieliala on sen vastaanottamiseksi epäsuosiollinen. (Näin ollen taidetta voidaan ottaa vastaan vain positiivisessa mielentilassa - ei pakotettuna tiukoissa frakeissa tai toisaalta pitkissä villapaidoissa tai lievässä humalatilassa.)

Taiteen eettillinen sanoma palaa - esteettisyyden välityksellä - ihmiseen takaisin tämän eläytyessä taide- teokseen. Konsertissa siirtyy sävelten kautta sävelteoksen eettillinen sisältö ihmiseen; samoin tapahtuu runoutta lukiessamme, katsellessamme teatteria tai käydessämme taidenäyttelyssä. Sana, kuva ja sävel ovat vain välikappaleita, jotka siirtävät taiteen taiteilijalta yleisölle. Taide on subjektiivista syntyessään, samoin myös jokainen taiteenharrastaja kokee sen subjektiivisena - mutta taiteilijan subjektiivisuuden sisällön ei aina tarvitse olla yhtäpitävä yleisön subjektiivisuuden kanssa.

Varsinainen taide on todellisuudessa taiteen idea. Jokainen taideteos on vain jäljennös sitä ylläpitävästä ideasta ja taideteokseen eläytyemisellä ja sen tajuaamalla tarkoitetaan sen idean ymmärtämistä. Taiteilija elää ideamaailmassa, jonka näkymiä hän koettaa parhaansa mukaan välittää yleisölleen. Yleisöltä tämä vaatii ennakkoluulotonta suhtautumista, sen sielun täytyy olla tabula rasa, johon taide saa vapaasti painaa jälkensä. - Länsimainen taiteemme ei vieläkään ole tottunut vaatimaan yleisöltä tarpeeksi; jos yleisölle ei ole annettu sille kuuluvaa arvoa oikeuksineen, mutta myös velvollisuksineen, onko ihme, jos taide käsitteenä jää väikkymään jonnekin kauas saavuttamattomiin ja käsittämättömiin?

YLEISÖN

Kari Tapiola

11/4 -64

(Paremmen elämän alettua)

vuohia ja lampaista -lampaista ja vuohia

VUOHIA JA LAMPAITA

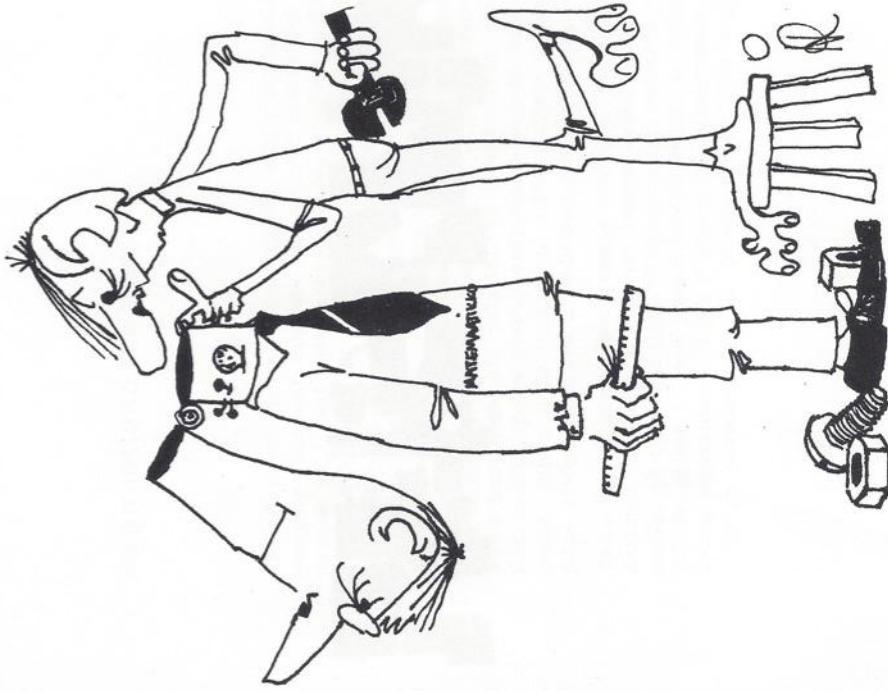
Edessäsi seisoo hiukan outo olio. Et saa heti selvää siitä, onko hän orgaaninen vai epäorgaaninen. Et ole varma vielä silloinkaan, kun olet avannut mutterin, joka sulkee hänen kaulansa.

Olet avannut matemaatikon kaulan.

Pää kääntyy sievästi saranoillaan taaksepäin alkaesasi tutkia, mitä matemaatikko sisältää. Tarvitset taskulampun, sillä sisällä on pimeää.

Ensin suuntaat valokeilan ns. päähän. Näet suunnattomat määrät hammaspyöriä, heilureita ja outoa vihreänruskeanoranssia massaa, joka lähemmin tarkastelemissa osoittautuu vaseliiniksi. Mutta varo koskemasta nenään, sillä silloin alkaa suusta tulla reikäkortteja, joissa piilevät sanomat on ehdottomasti alistettava sensuurin tutkimukseen.

Tirkistellesäsi kaulasta alaspäin näet vipuja, väkipyöriä, jopa taljoja ja vinttureita. Syvemmällä on

koordinaatisto, jossa on kokoelma suorja, käyriä ja niiden yhtäöitä. Origo on navassa. Mutta varo koskemasta pieneen vaihtovirtageneraattoriin rinnan vasemmassa puoliskossa. Voit saada 15000 volttia. Näin on. Kysykää vaikka ystävältäni kirurgilta.

Ihminen ei ole mikään kone. Hän on ainutlaatuinen orgaaninen eliö, joka on koostunut/kokoontunut (tarpeeton ylipyyhittävä uskonnollisesta vakaumuksesta riippuen) monimutkaisista hiilyyhdisteistä. Matemaattikko löytää tästä kemialla, mutta humanisti havaitsee siinä jotakin suurempaa, ihmisen.

Matemaatikot rohkenevat tummentaa humanistien mainetta väittämällä, että humanistiset tieteet eivät ole mitään tieteitä, koska ne eivät ole täsmällisiä, vaan säännöt sisältävät säännöllisen säännöttömästi säännöttömiä poikkeuksia. Kuitenkin tämä alituinen vaihtelu on tieteen suola, joka vapauttaa ihmisen kaavoista ja tekee hänestä ihmisen. He väittävät myös, että humanistit eivät ole realisteja, vaan haaveilijoita ja turhanpäiväisiä haihattelijoita. Mutta ihmisellä (paitsi matemaatikolla) on myös tunne ja mielikuvitus, jotka saattavat muodostua hänelle monin verroin suuremmaksi aarteeksi kuin matemaatikolle yhtälöt ja niiden kuvaajat. Lisäksi matemaatikan fanaattisilla puolustajilla on käytettävissä suomen kielien tautofonia. Voimme kuitenkin vakuuttaa, että humaanisella ja humalaisella ei ole muuta yhteistä kuin kaksi ensimmäistä tavua.

Matemaatikot hyökkäävät humanismia vastaan, koska heissä on päässyt valtaan suuri turvattomuuden tunne. He pelkäävät työttömyyttä. Tietokoneet, heidän oma keksintönsä, ovat saaneet tämän aikaan. Siitä on ainakin turha syyttää humanisteja.

Omeksi absoluuttisia matemaatikoita on sangen vähän. Jo teekkarit osoittavat inhimillisyyttä. He eivät voisi selviytyä kuivasta mekaniikasta ilman tempauksiaan, jotka ovat heidän elämänsä mauste.

Ihman humanismia ei olisi olemassa minkäänlaisista taidetta. Ihman taidetta ei olisi olemassa mitään kulttuurista, eikä ilman kulttuuria olisi matemaatikkaa. Tästä näemme, että matemaatikan kehittyminen on humanismin ansiota. Olette kiitollisuudenvelassa, matemaatikot.

Jottei kukaan rohkeneisi epäillä mielipiteittemme todenperäisyyttä, todistamme lopuksi (huom. loogisella päätelmällä) väitteemme, ettei absoluuttinen matemaattikko ole ihminen. Alkuperusteena oletamme (sen saatte havaita toisaalta lehdestä), että absoluuttinen matemaattikko vihaa humanismia. Jos hän vihaa humanismia, hän vihaa myös ihmistä. Jos hän olisi ihminen, hän vihaisi tällöin itseään. Mutta koska ihminen on itserakas, hän ei vihaa itseään. Siis absoluuttinen matemaattikko ei voi olla ihminen.

Joko uskotte?

Ilkka Halonen

LAMPAITA JA VUOHIA

Oletko matemaattikko vai humanisti? Millaiset ovat kielen ja matemaatikan arvosanasii? Koko tulevaisuutesi saattaa ehkä jossain määrin riippua siitä.

Puolueettoman tarkkailijan (siis esimerkiksi matemaatikon) näkökulmasta katsottuna humanisteilla on maailmassa ylivoimaisesti helpommat oltavat. Kunhan jotenkin läpäisevät oppikoulun ja kirjoitettavat yliopistoon,

niin loppu sujuukin melkein itsestään. Matematiikan opiskelu on alusta loppuun paljon rankempaa, siinä eivät riitä romantisoituid näkemykset eikä positiivinen asenne kulttuuriin.

Oikeastaan tämä ero johtuu siitä, että humanistien opiskelukohteet, esimerkiksi kielitiede, lakitiede tai psykologia, eivät todellisuudessa ole mitään tieteitä. Tämähän näkyy jo siitä, etteivät näiden alojen asiantuntijat ole koskaan yksimielisiä tärkeimmistään kysymyksistä, paitsi oman alansa merkittävyydestä. Invariansseista ei juuri voida puhua, ja ennustettavuus on sen mukaista. Käytäntö kuitenkin osoittaa, että sääntöjä ja lakeja voidaan laatia, vaikka ne eivät pitäisikään paikkaansa. Epätarkkuutta voidaan osittain poistaa ottamalla poikkeukset mukaan itse sääntöön, mutta yksinkertaisinta silti lienee luottaa alasta riippuan joko kielikorvaan tai ihmistuntemukseen, kyllä niilläkin päästään aika tarkkoihin tuloksiin. Ajattelun kurista ei humanistin tarvitse piitata, sillä virheet eivät näy tai eivät herätä huomiota, kun teorioita ja hypoteeseja kasataan päälle paksuksi röykkiöiksi. Ei niinollen tarvitse ihmetellä, että jopa parapsykologia ja teosofia kukoistavat eräiden maiden humanistisissa oppilaitoksissa.

Kaiken kaikkiaan tämä kasvattaa epätasallisia, epäkäytännöllisiä ja epärealistisia henkilöitä, jotka li-säksi jäärapäisen ahdasmielisesti kieltäytyvät myöntämästä matematiikalle oikeutettua valta-asemaa nykyajan kulttuurissa.

Mutta matematiikot ovat onneksi toista maata. He pystyvät esittämään sanottavansa täsmällisin kaavoin ja yksiselitteisin, tarkasti määritellyin termein. He ovat pystyneet empiirisesti toteamaan, että hyvä määritelmä on paljon tarkempi kuin itse suure, ja että se, mitä ei voida esittää tarkasti, on hölynpölyä. He eivät humanistien tavoin pakene todellisuutta lapsellisen mielikuvituksen tai hämärän "esteettisen näkemyksen" olemattomiin maailmoihin vaan porautuvat

nerokkaan tieteensä avulla suoraan todellisuuden ytimeen. Siten heidän on onnistunut selvittää se humanistille varsin karvas totuus, että todellisuus onkin itse asiassa pelkkää matematiikkaa.

Matemaatikot ovat usein teknillisen käytännöllisiä, avarakatseisesti omaa erikoisalaansa ymmärtäviä ja käsittämättömän johdonmukaisia. Heidän ajattelunsa ei ole ihmiskeskeistä, sillä he osaavat sijoittaa asiat tärkeysjärjestykseen. Maailma olisi paljon virheettömämpi, jos matemaatikolla olisi enemmän sananvaltaa.

Kari Lundén

Kodin ja koulun yhteistyön pitäisi olla selvä ja yksiselitteinen asia. Valitettavasti näin ei ole käytännössä asian laita. Oppikouluissa oppilaiden vanhempien ja opettajakunnan välinen yhteys on yleensä varsin hataraa, joskus olematon. Koulun taholta muistetaan koteja usein vain oppilaiden todistusten, muistutusten, kokeiden ym. välityksellä. Kodin osuus puolestaan rajoittuu usein vain lukukausimaksun suorittamiseen ja päivittelyyn siitä, miten Pekka tai Paavo taas on saanut niin heikot numerot.

Voimassaolevan koulujärjestyksen mukaan valtion oppikoululla tulee olla lasten vanhempia edustava vanhempien neuvosto. Sellainen on kyllä Resussakin, ja se suorittaa vuoden mittaan sille kuuluvat "lakimääräiset" tehtävät: vapaoppilaspaikkojen määräämisen, koulun tilien ja kaluston tarkastuksen, rehtorin vaaliin liittyviä asioita y. m. Mutta tähän on aivan liian vähän sekä myös liian teoreettista vastatakseen varsinaista yhteydenpitoa lyseon ja sen oppilaiden kotien välillä.

Kodeillahan on jatkuvasti nuorison koulunkäyntiin liittyviä pulmia. Koulumatkat, kouluruokallu, terveydenhoito, lukusuunnitelma, oppiennätykset, kokeiden järjestäminen, loma-ajat ja erilaisten harrasteiden järjestäminen ovat sellaisia käytännön kysymyksiä, joihin lasten vanhemmat tuntevat luontaista mielenkiintoa.

Erityisesti koteja askarruttavat sellaiset seikat kuin lukulinjojen valitseminen perillisilleen sekä ennenkaikkea ammatinvalinta keskikouluvaiheessa ja ylioppilaaksitulon kynnyksellä. Aivan oman lukunsa muodostavat kasvatukseen liittyvät pulmakysymykset. Murrosikäisten koululaisten henkisen kehityksen seuraaminen on tärkeätä sekä koulun että kodin kannalta.

Nykyisen järjestelmän vallitessa koulun vanhempien neuvostolla ei ole juuri mitään mahdollisuutta toimia aktiivisesti koulunuorison hyväksi. Sitä varten tarvittaisiin systeemin muutos. Olisi uudelleen määriteltävä ne tehtävät, jotka kuuluvat oppilaiden vanhempien valtuille edustajille.

Pääperiaatteena tulisi luonnollisesti olla, että vanhempien taholta ei puututa koulun varsinaiseen opetustyöhön. Sensijaan sietää vakavasti harkita, eikö lasten vanhempien osuutta kasvatustyöhön alalla voitaisi kehittää siten, että koti ja koulu toimivat kasvatuskysymyksissä yhdenmukaisesti sekä että kodit nykyisestä enemmän tukisivat koulun opettajakunnan pyrkimyksiä kasvatata oppilasta taitavia, pystyviä ja tehokkaita kansalaisia.

Erityisesti nuorison tapakulttuurin alalla koti ja koulu voivat tehdä paljon yhteistä hyvää. Tupakanpolton ja joutenolon sekä harrastuksettomuuden salakarit voitaisiin nähdäkseni välttää, jos tällaista rakentavaa yhteistyötä kodin ja koulun välillä esiintyisi. Tällä en suinkaan tarkoita, että vanhemmat ja opettajat olisivat aina oikeassa kasvatustapojensa ratkaisussaan. Mutta nähdäkseni vilpittömän halu toimia nuorison hyväksi pystyy voittamaan auktoriteettiasemassa olevien usein puutteellisen kyvyn asettua kasvatettavan ja ohjattavan s. o. koulunuorison asemaan ja ymmärtää miten itse kasvatettava ja ohjattava asiaan suhtautuu. Meiltä vanhemmilta on ehdottomasti edellytettävä entistä parempaa halua ymmärtää nuorison omia vaikeuksia, muutoin ei tuloksiin päästä aikana, jolloin nuoriso on entistä itsenäisempää ja hyvin kehittyntä.

Mielestäni kodin ja koulun yhteistyössä onkin tärkeintä itse kohde: nuorukainen, joka etsii sijaansa ihmisenä ja yhteiskunnan jäsenenä. Tämä yhteinen tavoite yhdistää opettajat ja oppilaiden vanhemmat. Ensin on luotava entistä luottamuksellisemmat suhteet koulun ja kotien välille ja senjälkeen luotettava nuorisoon. Se on nykyisin keuhollista, mutta tarvitsee kädenjennuksen ja ymmärtäväisten vanhempien tuen.

Erkki Hara

Vanhempien neuvoston puheenjohtaja

backyard beat boys

Pahamaineisen 1900-luvun keväällä -63 eleli Englannin valtakunnassa Liverpoolin kaupungissa neljä pitkä-
tukkaista. Lapsenkasvoinen Paul on Liverpool Rockin
johtava hahmo, joka on sepittänyt useimmat Liverpool-
kappaleet yhdessä pitkätukka John Lennonin kanssa.
George Harrison lienee kampauksen keksijä. Gangsteri-
Ringo paukuttelee rumpuja, nauraa räkättää ilkeästi tai
ajattelee tuskaisia asioita.

R

Alkaisemmin he olivat viettäneet harhaillevaa elämää kouluissa, taideakatemiassa, työläiskortteleissa, yökerhoissa ja räminäkellareissa, mutta nyt he olivat perustaneet kitararyhtyeen ja olivat parhallaan tulossa kiusallisen kuuluisiksi. He olivat neljä työtä paossa olevaa työläisperheen poikaa, jotka halusivat rahaa. Heillä oli pitkät tukat, jotka olivat aluksi aivan valloillaan, myöhemmin leikattiin tunnetun kaavan mukaan. Kakan väriset puvut osti manageri Epstein. Piukat housut ja piikkikorkosaappaat kuuluivat myös kuvaan.

Selitystä on mahdoton jatkaa puuttumatta heidän muusansa BEATLEEn, joka asuu heidän etikettiensä takana ja josta koko huvi on lähtöisin. BEATLEEn ominaisuuksia ovat: hyvä karvankasvu, peikonnaama, hermostonneen-vatsavaivainen olemus, vakavat ilmeet, tyhjyyttä kumisevat ajatukset, hormamainen nauru, laiskuus, ylimielisyys, vinous, ynseys, passiivisuus, turmeltuneisuus, ryhmähenki, tyhmyys, vastustusmieliala, luontainen kyky ottaa löysästi sekä peräpukamaisen värinen naama. Tämä kaunis muusa on ruumiillistunut vaihtelevalla menestyksellä jokaisessa neljästä karvaturraisesta, jotka myyvät hänen periaatteitaan muovikiekkoille uurrettuna tässä kylmässä maailmassa.

Kun BEATLE teema oli sattumalta keksitty ja projisoitu neljän hyvän erillaisen ihmisen psyykeen, oli syntynyt the Beatles sellaisena kuin se nykyisin tunnetaan. the Beatles = yksilöllisyyttä ja kollektiivisuutta yhdistettynä ja huippuunsa vietyinä muodikkaissa rautalankaraameissa ja pilapaketissa. Heidän menestyksensä perustuu suurelta osalta siihen, että he yhdistävät erittäin tehokkaasti puberteetti-ikäisten kaksi

suurinta toivetta, jotka voisi etsiköidä: "Yksilöllisyystä, rohkeutta, uhmaa" ja "Pienet pirut taistelemassa yhdessä koko maailmaa vastaan". Yhtä tärkeä tekijä on tyhmyys, sillä suurinpiirtein ottaen on koko kohu tyhjää lähtöisin. Kukaan heistä ei omaa kunnon ääntä, erikoisen hyvää kitaran käsittelytaitoa, eikä edes edullista ulkomuotoa. Nuottejakaan he tuskin tuntevat, mikä on hyvin omalaatuista alalla. Kukaan heistä ei ajattele varmastikaan paljon mitään. Neljä beatnikkipoikaa vain rupeaa repimään muodissa olevia sähkölankkuja välipitämättömiä irvistellen ja nauttien suunnattomasti tilanteesta. Sitten he kohoavat käsitsemättömien vaiheiden kautta koko maailman epäjumaliksi, huomaavat olevansa miljoonien tomppelien ihanteita. Kaikki lehdet ovat täynnä kuvia ja juttuja, joissa ylistetään heidän hyveitään ja lahjakkuuttaan; heistä löydetään loistavia ominaisuuksia ja heidän päälle kaadetaan rahaa. Kaikki ihailevat ja kadehtivat heitä, kun he seisovat salamavalojen typeryttämänä leijonanharjojaan ravistellen. Edelleenkin he ovat röyhkeitä, tyhmiä ja pirumaisia kuten ennenkin ja nauttivat tilanteesta yhä enemmän ja enemmän, niin paljon kuin hidas refleksi vain antaa periksi. Siinä onkin itse asian ydin. He eivät myy itseään, vaan pyssyvät peikkoina loppuun asti, soittavat nimenomaan sentakia, että tilanne muuttuu sitä fantastisemmaksi, mitä valtavampiin mittoihin jumalointi paisuu. Silmän kantamattomat ihailijaryöryt, kansainvaellukset, luonnonmullistukset, valtava paheksuminen, maan repeäminen ja semmoiset kuuluvat erottamattomasti BEATLEEn yhteyteen. Sen takia, että ihmiset ovat tyhmiä, sentakia, että jonkun on sanottava se niin että tyhminkin ymmärtää, sentakia, että ihmiset rakastavat niitä, jotka sen sanovat, ja samalla vapauttavat heidät turhista ponnisteluista omanarvontunnon vaatimusten täyttämiseksi. Niin ihailijat kuin vastustajatkin osoittavat yhtä eläimelliseksi Beatleksiin kohdistuvien tunteidensa kiihkeydessä. Ainoat välinpitämättömät ovat Beatlet itse.

Beatlet aloittivat leikin asettamalla villin asemaan. Leikki johtaa siihen, että kaikki muutkin paljastuvat ennen pitkää aseiksi. Poliittiset rajat häviävät, Myöntäjät ja Kieltäjät muodostuvat puolueiksi, tukka kasvaa. Siveellinen rappio. Vanhan polven tuho. Maa-ilmanloppu.

Dongarijumala BEATLE lähetti neljä opetuslastaan maailmaan katsomaan, olisiko siellä mitään asiallista. Kun opetuslapset palaavat, hän kysyy heiltä, mitä he ovat löytäneet. "Yeah", vastaavat kaikki, "ei paljon mitään. Tätä sieltä vain löytyy, eikä sitäkään eämän enempää." Sitten he kaatavat BEATLEN jalkojen juureen puntaa ja dollaria, ruplaa ja markkaa, lyhyesti sanoen rahaa. Pienen opetuslapsi jatkaa: Siellä on paljon hyvän näköistä, mutta kaikessa on tätä sisällä. Ne keräävät tätä koko ikänsä ja antavat kuollessaan lapsilleen, mikäli ovat ehtineet niitäkään saamaan. Sitä on siellä hyvin paljon: tavallisesti ne eivät ehdi alkuunkaan, meiltäkin meni monta vuotta ennenkuin saimme kaiken mukaan." Sitten hän koputtelee rum-pupalikoitaan merkittävästi yhteen.

Minä ajattelen, että on hyvä, kun heitä palvotaan.

Minä iloitsen jokaisesta heidän menestyksestään, sillä

tiedän, että se merkitsee tappiota viisaille ja itseensä luottaville. Minä luen lehdistä, kuulen radiosta, katselen näköradiosta, kuinka raha-ylimystö, äly-ylimystö, viralliset laitokset, järjestysviranomaiset, Levy-raadit, vanhat ihmiset, idealistit ja hyvän jazzin vastuuntuntoiset puoltajat kärsivät tappiota luullen taistelevansa tärkeiden arvojen puolesta massoja vastaan. Se on traagillista. Enempää massat kuin Kypsämielisetkään eivät merkitse mitään. Eivät myöskään Pitkätukkaiset. Mutta tarkoitus onkin vain kysyä: Mitä huvia on älystä, rahasta, lahjakkuudesta, kauneudesta, kun sillä kerätään vain katkeruutta? Maailman typerimmät pitkätukkaiset jätkät ansaitsevat kuitenkin tuhat kertaa enemmän noloja vain siinä sivussa uhraamatta mitään ja katkeroitumatta menetyksistä.

Kun minä näin ajattelen, minä alan uskoa, että he tosiaan saavat kaikki kunnialla läpi. Etenkin Georgessa on aineista. Kerättyään puolet maailman irtaimesta, kapitaalista karvaelvikset syyttävät sen roska-asoihin, joista ovat lähteneet, näyttävät kieltään kaikille, tekeytyvät entistäkin tyhmemmiksi ja lähtevät Etelä-Amerikan tutkimattomiin viidakkoihin viljelemään tupakkaa.

Ringo J. Rähinä

Helsinki 1.5. 1964

